Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3153/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.V.21.107/2023/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A Dr. Garamvölgyi László ügyvéd által képviselt indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Pfv.V.21.107/2023/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte a Fővárosi Törvényszék 52.Pf.632.399/2023/6. számú ítéletére kiterjedő hatállyal.

[2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapját képező ügyben megállapított tényállás szerint egy budapesti ingatlan (a továbbiakban: felperesi ingatlan vagy szolgáló telek) 6/12-ed tulajdoni hányada az alapügy felpereseként eljáró indítványozó, további tulajdoni hányadai pedig a III., IV. és V. rendű alperesek tulajdonát képezik. A szolgáló telket útszolgalmi jog terheli, melynek létesítésére Budapest Székesfőváros Tanácsa által kiadott, 1930. március 28. napján kelt 180402/1929-III. számú véghatározat alapján került sor. A véghatározat szerint a felperesi ingatlan mindenkori tulajdonosa tűrni tartozik a térrajzon bejelölt 3 méteres szolgalmi úton a kocsival és gyalogszerrel való közlekedését egy másik, a véghatározatban helyrajzi számmal megjelölt telek (az uralkodó telek) mindenkori tulajdonosának mindaddig, amíg ennek a teleknek a hozzáférése másként biztosítva nem lesz. Az alapügy I. rendű alperese megszerezte az uralkodó telek és egy másik, azzal szomszédos ingatlan tulajdonjogát, a két ingatlant egymáshoz egyesítette, ezzel formálisan (az ingatlan-nyilvántartásban szereplő helyrajzi szám szerint) megszűnt az az uralkodó telek, amelyet az 1930-ban kelt véghatározat helyrajzi szám szerint megjelölt. Az egyesített ingatlanon az I. rendű alperes két, egymástól elkülönült lakóházat épített fel, az „A” épületben négy lakás

található négy garázzsal és egy további két állásos gépkocsi-tárolóval, míg a „B” épületben két lakás, valamint az egyik lakáshoz tartozó felszíni gépkocsibeálló található (a „B” épület másik lakásához az „A” épületnél kialakított gépkocsibeálló tartozik). A „B” épület elhelyezkedése lényegében megegyezik a korábbi uralkodó telken található családi ház elhelyezkedésével. Az egyesített ingatlan „A” épületét egy, gépjárművel történő közlekedésre is alkalmas úton lehet megközelíteni, a „B” épület azonban az „A” épület felől csak gyalogosan közelíthető meg (gépjárművel egyáltalán nem), ezért az alapügy VIII. rendű alperese (a „B” épületben lévő egyik lakás tulajdonosa) gépjárművével a szolgalmi utat szokta használni. A „B” épület gyalogosan egyébiránt az „A” épület irányából csak lépcsőn, míg a szolgáló telek felől sík terepen közelíthető meg.

[3] Az indítványozó keresetében a felperesi ingatlant terhelő útszolgalmi jog megszüntetését, valamint az alperesek ennek tűrésére kötelezését kérte, tekintettel arra, hogy álláspontja szerint az útszolgalmi jog fenntartása már sem a gyalogos, sem pedig a gépkocsival történő megközelíthetőség biztosítása érdekében nem indokolt. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 8.P.22.071/2022/21. számú, 2022. március 3. napján kelt ítéletével az útszolgalmi jogot az indítványozó keresetének megfelelően törölte, egyben az alapügy alpereseit annak tűrésére kötelezte. A bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felek ütköző érdekeinek összemérése során figyelemmel kell lenni az ingatlanok adottságaira, fekvésére, az ingatlan használatának céljára, módjára, az okszerű gazdálkodás követelményére, valamint arra, hogy a szolgalom gyakorlása során a szolgalommal terhelt ingatlan birtokosának érdekeit kímélve kell eljárni (Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság ítélete, Indokolás [18]). A bíróság megítélése szerint a „B” épület gyalogosan akadály nélkül megközelíthető az „A” épület irányából, a „B” épületben lévő lakás tulajdonosának pedig lehetősége van az utcán parkolni, vagy pedig megvásárolni az „A” épülethez tartozó valamelyik garázst (Indokolás [23]).

[4] 1.2. Az I. és a VI-XII. rendű alperesek fellebbezése alapján másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 52.Pf.632.399/2023/6. számú, 2023. július 6. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította. A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helyesen állapította meg, abból azonban téves jogi következtetést vont le. A másodfokú ítélet szerint a telki szolgalom korlátlan időtartamra szól, és addig áll fenn, amíg az a szükséglet, amelynek kielégítése érdekében létrehozták, meg nem szűnik, azaz, ha az a jogosult ingatlanának rendeltetésszerű használatához többé már nem szükséges (Fővárosi Törvényszék ítélete, Indokolás [41]). Jelen esetben az alperesi ingatlan közútról való megközelíthetősége általánosságban mind gyalogosan, mind gépkocsival megfelelően biztosított, azonban az egyesített ingatlan speciális fizikai jellemzőire, így különösen a „B” épületre és az ahhoz tartozó felszíni gépkocsibeállóra, valamint az „A” épület felőli nagy szintkülönbségre (mely a lépcsőn

történő megközelítést indokolja) figyelemmel az nem állapítható meg, hogy ezáltal a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:163. § (1) bekezdésében és a véghatározatban írt feltételek egyaránt megvalósultak volna, azaz, hogy az uralkodó telek rendeltetésszerű használatához a szolgalmi jogra már nincs szükség. Mindez pedig azt jelenti a Fővárosi Törvényszék értelmezése szerint, hogy a VIII. rendű alperes számára a szolgalmi jog megszüntetése esetén a rendeltetésszerű ingatlanhasználat nem lenne biztosított (Fővárosi Törvényszék ítélete, Indokolás [45]–[46]). A Fővárosi Törvényszék ezért arra a következtetésre jutott, hogy a szolgalommal ténylegesen érintett ingatlanrész tekintetében nem történt olyan lényeges változás, amely szükségtelenné tenné a szolgalmi jog fenntartását, és ekként indokolttá tenné a szolgalmi jog megszüntetését.

[5] 1.3. Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria Pfv.V.21.107/2023/9. számú, 2024. május 15. napján kelt ítéletével a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria álláspontja szerint a kereset elbírálásához a korábbi uralkodó telek és szolgáló telek által biztosított eredeti és jelenlegi használati viszonyokat kell összehasonlítani, márpedig ezek a használati viszonyok a „B" épület esetében (melynek elhelyezkedése megegyezik a korábbi, a szolgalmi jog alapításakor az uralkodó telken álló családi házával) nem változtak meg (Kúria ítélete, Indokolás [28]). Az ugyanakkor megállapítható, hogy a szolgalom megszüntetése esetén a VIII. rendű alperes ingatlanhasználata az útszolgalomhoz képest hátrányosan változna, ezért az uralkodó telek rendeltetésszerű használatához szükséges a szolgalom fenntartása, mert csak ezáltal biztosítható az uralkodó telek egyik birtokosának az a használati jogosultsága, amire a szolgalom eredetileg létesült (Kúria ítélete, Indokolás [32]). A Kúria kiemelte: az indítványozónak jogos igénye lehet arra, hogy (a telek egyesítésére és a társasház létesítésére tekintettel) a szolgalom ne váljon számára terhesebbé, ez az igény azonban nem a szolgalom megszüntetésével, hanem annak korlátozásával érhető el (Kúria ítélete, Indokolás [33]).

[6] 1.4. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszát, melyben a Kúria Pfv.V.21.107/2023/2. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Fővárosi Törvényszék 52.Pf.632.399/2023/6. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal. Az alkotmányjogi panasz szerint a támadott bírói döntések sértik az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, XIII. cikk (1) bekezdését, XXVII. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését, az alábbiak szerint.

[7] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének sérelmét az indítványozó azért állítja, mert a szolgalom fenntartása azt eredményezi, hogy a szolgalmi út használata során az indítványozó magán- és családi életének lényeges mozzanatai közvetlenül láthatóvá válnak mások (a szolgalmi út használói) számára (így például az, hogy az indítványozó éppen hol tartózkodik, milyen tevékenységet végez, kik tartózkodnak az

indítványozóval együtt az ingatlanban, kivel és miről beszélget személyesen vagy távközlési eszközön, milyen a külső megjelenése és lelkiállapota). Azáltal azonban, hogy az alapügy I. rendű alperese két ingatlant is egyesített, és azon társasházat épített, az uralkodó telek jellemzői és ezzel a szolgalom nagyságrendje számottevően megváltoztak: amíg korábban egy család élt az útszolgalom lehetőségével, addig ez a szolgalmi jog immáron a társasházban lévő lakások és nem lakás céljára szolgáló helyiségek valamennyi tulajdonosát megilleti. Az indítványozó szerint azáltal, hogy az eljáró bíróságok nem voltak tekintettel az uralkodó telek megváltozott adottságaira és ezáltal az indítványozó megnövekvő terheire, az eljáró bíróságok nem tettek eleget az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó, a konkuráló alapjogok összemérésére vonatkozó kötelezettségüknek, melynek eredményeként a Kúria és a Fővárosi Törvényszék ítéletükkel megsértették az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését. Az indítványozó arra is utal, hogy álláspontja szerint az eljáró bíróságok a szolgalmi jog fenntartása során kizárólag a VIII. rendű alperes kényelmi szempontú gépkocsihasználatára voltak tekintettel, ami nem mérhető össze az indítványozó magán- és családi élethez való jogában okozott sérelemmel.

[8] Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése sérelmét az alkotmányjogi panasz azért állítja, mert a Kúria által jogerősen fenntartott szolgalmi jog korlátozza az indítványozót az őt megillető tulajdon egyes részjogosítványainak gyakorlásában. Az indítványozó a XIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben is utalt arra, hogy a bíróságok nem voltak tekintettel az uralkodó telek megváltozott adottságaira, és ezáltal nem tettek eleget az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó, a konkuráló alapjogok összemérésére vonatkozó kötelezettségüknek. Jelen esetben ráadásul a szolgalom fenntartása az indítványozó álláspontja szerint a szolgáló telek értékcsökkenését is eredményezi. Az alkotmányjogi panasz szerint azáltal, hogy a VIII. rendű alperes számára nem lenne feltétlenül szükséges a szolgalmi jog fenntartása, valójában az indítványozó tulajdonhoz való jogával szemben nem azonosítható más védendő alapvető jog vagy alkotmányos érték.

[9] Az indítványozó szerint az Alaptörvény XXVII. cikk (1) bekezdéséből az következik, hogy a tulajdonában álló ingatlanban való tartózkodása során megilleti őt annak szabadsága, hogy az ingatlan területén szabadon mozogjon, bármikor helyet változtasson, az ingatlanon belüli tartózkodási helyének megválasztásáról szabadon dönthessen, melybe az is beletartozik, hogy maga dönthet arról, hogy közlekedési eszközével az ingatlan mely részére, mikor és hogyan hajt be. Azáltal azonban, hogy a Kúria ítéletével a szolgalmi jogot fenntartotta, az indítványozó XXVII. cikk (1) bekezdése szerinti alapjogát sértette meg, mely jogsérelem (hasonlóan a VI. cikk és XIII. cikk körében állított sérelemhez kapcsolódóan megfogalmazott érveléshez) az uralkodó telek korábbiaknál jelentősebb mértékű használata az indítványozó jogának is súlyosabb mértékű korlátozását valósítja meg.

[10] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség az alkotmányjogi panasz szerint azért sérült, mert sem a Kúria, sem pedig a Fővárosi Törvényszék ítéletükben nem adtak számot arról, hogy hogyan és mennyiben értékelték az indítványozónak az ügy érdemi elbírálása szempontjából lényeges érveit, észrevételeit, kifogásait. A támadott bírói döntések arra sem térnek ki az indítványozó szerint, hogy a „B" épületben elhelyezkedő két lakás közül miért csak az egyik ingatlantulajdonos körülményeit vették figyelembe, miként arra sem tértek ki, hogy a szolgalom gyakorlásának lehetősége valójában az uralkodó telek valamennyi tulajdonosát megilleti, ekként a szolgalom fenntartása az indítványozó esetében a korábbiaknál jelentősebb terhet jelent.

[11] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.

[12] 2.1. Az indítványozó perbeli jogi képviselője a Kúria ítéletét 2024. július 2-án töltötte le, az alkotmányjogi panaszt pedig 2024. augusztus 28-án – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvannapos határidőn belül – terjesztette elő az első fokon eljáró bíróság útján.

[13] 2.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

[14] Az indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel az alapügy felperese volt – fennáll. A Kúria támadott ítélete az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, mely alkotmányjogi panasz eljárás keretében támadható.

[15] 2.3. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit a következők szerint csak részben teljesíti: *a)* tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); *b)* az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét; *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést (Kúria Pfv.V.21.107/2023/9. számú ítélete), *d)* az Alaptörvény sérülni vélt

rendelkezéseit [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XXVII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *e)* indokolást arra nézve, hogy a támadott döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel; valamint *f*) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a bírói döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse azt meg.

[16] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja előírja, hogy az alkotmányjogi panasznak indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a támadott döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványozó az Alaptörvény XXVII. cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkozott alkotmányjogi panaszában a tulajdonán létesített szolgalmi jog megszüntetése iránti per vonatkozásában. Az Alaptörvény XXVII. cikk (1) bekezdése a szabad mozgáshoz és a tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogot rögzíti, mely nem hozható összefüggésbe az indítványozó által előadott érveléssel, mely a saját ingatlanán belüli mozgás szabadságán alapul. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítvány érdemi elbírálásának akadálya, ha az indokolás hiányosságai miatt a kérelem nem felel meg a határozottság követelményének, illetve nem kapcsolja össze alkotmányjogilag értékelhető módon az Alaptörvény felhívott rendelkezését a sérelmezett döntéssel {lásd például: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212] 3373/2025. (XI. 12.) AB határozat, Indokolás [24]}.

[17] A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság ezen hivatkozott alaptörvényi rendelkezést a továbbiakban nem vizsgálta.

[18] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével, XIII. cikk (1) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben a határozott kérelem követelményét teljesíti.

[19] 4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így fennállásukat az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

[20] 4.1. Az alkotmányjogi panasz sem a VI. cikk (1) bekezdésével, sem a XIII. cikk (1) bekezdésével, sem a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem fogalmaz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, az Alkotmánybíróság ugyanis már ezen jogok részletes tartalmát, továbbá a bíróságok Alaptörvény 28. cikke szerinti, az alapjogok összemérésére vonatkozó kötelezettséget is több alkalommal vizsgálta. Az Alkotmánybíróságnak ezért azt kellett értékelnie, hogy az alkotmányjogi panasz felveti-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.

[21] 4.2. Az indítványozó az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magánélethez való jog, valamint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jog sérelmével összefüggésben azt kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok nem voltak

tekintettel az uralkodó telek megváltozott adottságaira, és ezáltal nem tettek eleget az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó, a konkuráló alapjogok összemérésére vonatkozó kötelezettségüknek. Az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok számára kötelezettségként írja elő, hogy ítélkezési tevékenységük során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék {lásd pl. 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}. Az Alaptörvény 28. cikkéből nem az a kötelezettség fakad, hogy a bíróságoknak közvetlenül az Alaptörvény rendelkezéseire kell alapítaniuk a döntéseiket, hanem az, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során figyelemmel kell lenniük a releváns alkotmányossági szempontokra is. A bíróságoknak ilyen esetekben közvetítő, kiegyenlítő szerepet kell betölteniük, és az érintett alapjogok összemérésével („kíméletes kiegyenlítésével és méltányos egyensúlyba hozásával") kell döntésüket meghozniuk {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [31]}.

[22] Az Alkotmánybíróság jelen esetben (szemben az indítványozó állításaival) megállapította, hogy az eljáró bíróságok döntéshozataluk során figyelemmel voltak ezen, az Alaptörvényből fakadó kötelezettségükre azaz a konkuráló alapjogok összemérése a Ptk. szolgalmi jogra irányadó rendelkezéseinek alkalmazásán keresztül megtörtént, a Kúria ítéletében kifejezetten kitért arra, hogy egyfelől az uralkodó telek egyik birtokosának a telek rendeltetésszerű használatához szüksége van a szolgalom fenntartására, méghozzá éppen abból az okból, amire a szolgalom eredetileg létesült (Kúria ítélete, Indokolás [32]). Másfelől a Kúria ítéletében arra is kitért, hogy (figyelemmel az uralkodó telek tulajdonviszonyainak megváltozására, valamint arra, hogy a szolgalom fenntartása kizárólag a VIII. rendű alperes érdekében szükséges) az indítványozónak van arra módja, hogy a szolgalom mértékét korlátozza, csak ennek eszköze nem ez a per, hanem a szolgalom korlátozására irányuló eljárás (Kúria ítélete, Indokolás [33]). Azaz, a Kúria az indítványozó és az alperesek jogi helyzetét érdemben összemérte, az indítványozó felülvizsgálati kérelmét pedig kifejezetten azzal utasította el, hogy az indítványozó alapjogilag is védelemben részesíthető igényének érvényesítése nem általában, hanem csupán az alkotmányjogi panasz alapját képező per anyagi és eljárásjogi keretei között kizárt, megjelölve azt az eljárást is, amely a Kúria megítélése szerint alkalmas az indítványozó igényének érvényesítésére. Jelen eljárás tárgya tehát a telki szolgalom megszüntetése volt, amelyre a kereseti kérelem is irányult. A szolgalmi jog korlátozására ezen eljárás keretei között nem volt jogi lehetőség. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az indítványozó el lenne zárva attól, hogy a szolgalmi jog korlátozását külön eljárás keretében érvényesítse. Annak megítélése, hogy a fenti szempontok mérlegelését követően a Kúria ítélete helytállóan jutott-e az ítéletben megfogalmazott jogi következtetésre (ti. a felülvizsgálati kérelem elutasítására és a jogerős ítélet hatályában való fenntartására), már olyan tényállás-megállapítási, bizonyítási és bizonyíték-értékelési kérdés, melynek vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik. Az Alkotmánybíróság hatáskörébe csupán

annak a vizsgálata tartozik, hogy az eljáró bíróság elvégezte-e a felek jogainak és érdekeinek összemérését, és ezen összemérés eredményéről határozatának indokolásában számot adott-e. Jelen esetben a fentiekre figyelemmel kétségtelenül megállapítható, hogy a Kúria az ítéletének meghozatala során az Alaptörvényből fakadó követelményekre figyelemmel volt {hasonlóan például: 1005/2026. (I. 26.) AB határozat, Indokolás [35]}.

[23] 4.3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése körében az indítványozó az indokolási kötelezettség megsértését állította, részben azért, mert az eljáró bíróságok ítéletükben nem adtak számot arról, hogy hogyan és mennyiben értékelték az indítványozónak az ügy érdemi elbírálása szempontjából lényeges érveit; részben azért, mert nem tértek ki arra, hogy a „B" épületben elhelyezkedő két lakás közül miért csak az egyik ingatlantulajdonos körülményeit vették figyelembe; részben pedig azért, mert az ítéletek arra sem tértek ki, hogy a szolgalom gyakorlásának lehetősége valójában az uralkodó telek valamennyi tulajdonosát megilleti, ekként a szolgalom fenntartása az indítványozó esetében a korábbiaknál jelentősebb terhet jelent.

[24] Az indokolási kötelezettség állított megsértésével összefüggésben az Alkotmánybíróság utal arra, hogy következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség alkotmányos követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási követelményeknek megfelelően köteles számot adni, ugyanakkor azonban az indokolási kötelezettségből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége és különösen nem következik az indítványozók szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {lásd például: 3122/2025. (IV. 25.) AB végzés, Indokolás [30]}. Önmagában az a tény, hogy az indítványozó nem osztja az eljáró bíróságok jogértelmezését, illetőleg nem tartja kellően részletesnek a bírói döntések indokolását, az indokolási kötelezettség követelményével összefüggésben még nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét. Jelen esetben egyébként az indokolási kötelezettség állított sérelmével összefüggésben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye már csak azért sem vethető fel, mert az eljáró bíróságok az indítványozó által az alkotmányjogi panaszban felhívott szempontokra vonatkozóan az álláspontjukat egyértelműen megfogalmazták {Kúria ítélete, Indokolás [28]–[30] és [32]–[33]}.

[25] 4.4. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem veti fel a támadott bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem fogalmaz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem, így az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételeknek.

[26] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiekre figyelemmel arra a megállapításra jutott, hogy az indítvány nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panasz befogadását – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva – az Abtv. 29. §-a és az 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 10.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
előadó alkotmánybíró